

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Cdo/15/2022  
Identifikačné číslo spisu: 5719204226  
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2023  
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:5719204226.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: D. P., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. - H., E. XXXX/X, právne zastúpená advokátom JUDr. Róbertom Bockaničom, so sídlom Seberíniho 1, Bratislava, č. AP 0168, proti žalovaným: 1/ TOMA úverová a leasingová, a.s., so sídlom Májová 1319, Čadca, IČO: 36 664 090, 2/ Reality INN s.r.o., so sídlom Karvaša a Bláhovca 2065/45, Vrútky, IČO: 47 230 878, právne zastúpený AK JUDr. Macaláková & partners s.r.o., so sídlom J. Milca 11, Žilina, IČO: 50 925 288, v konaní o určenie neplatnosti úverovej zmluvy a záložnej zmluvy, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o ochranu spotrebiteľa a o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 5 000 Eur, vedenom na Okresnom súde Martin, pod sp. zn. 18 Csp 56/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7 CoCsp 20/2021-258 zo dňa 16. júna 2021, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobkyňi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“) pod č. k. 18 Csp 56/2019-140 zo dňa 09.09.2020 rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou žiadala: 1. určiť neplatnosť zmluvy o úvere č. 20546 uzatvorenej dňa 10.03.2008, 2. určiť neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva č. 20536, ktorej vklad bol povolený správou katastra Martin 12.03.2008 č. V1200/2008, 3. určiť, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, nachádzajúcich sa v kat. úz. E., zapísaných na LV č. XXXX, 4. určiť, že zatvorením zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva boli porušené jej práva ako spotrebiteľky podľa zákona č. 250/2007 Z.z., 5. priznať jej primerané finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur.

1.1. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa ako dlžník dňa 10.03.2008 uzatvorila so žalovaným v rade 1/ ako veriteľom Zmluvu o úvere č. 20546, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver určený na účel dodatočných alebo ďalších stavebných úprav, dokončených stavieb a na ich údržbu vo výške 1 119 000,- Sk. V článku III. si dohodli zabezpečenie úveru v zmysle Zmluvy o zriadení záložného práva č. 20546 na

nehnuteľnostiach špecifikovaných v záložnej zmluve, ktorej vklad bol Správou katastra Martin povolený dňa 12.03.2008 pod č. V 1200/2008. Nemal preukázanú dôvodnosť uplatnenej žaloby na určenie neplatnosti úverovej a záložnej zmluvy na základe tvrdenia žalobkyne, že výkon takejto činnosti žalovaného v rade 1/ by bol v rozpore s ust. § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 455/1990 Zb. o živnostenskom podnikaní, zák. č. 92/1991 Zb. o bankách pri uzatváraní predmetných zmlúv, ako aj s § 8 ods. 1 písm. a) a f) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa predloženého výpisu zo živnostenského registra žalovaného v rade 1/ mal preukázané, že predmetom podnikania tejto spoločnosti pod bodom 7. bolo aj poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom v rozsahu voľnej živnosti. Z rozsudku Okresného súdu Martin z 11.11.2016, č. k. 15 C 498/2015-248, v spojení rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30.03.2017, č. k. 9 Co 56/2017, mal preukázané, že žaloba žalobkyne o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby proti žalovanému v rade 1/ - TOMA úverová a leasingová, a.s., žalovanému v rade 2/ - JURE s.r.o. a žalovanému v rade 3/ - J. Š., za účasti intervenienta - spoločnosti Reality INN s.r.o., bola právoplatne zamietnutá. V konaní vedenom na Okresnom súde Martin, rozsudkom z 29.03.2018, č. k. 7 C 71/2016-96, bolo vyhovené žalobe na uloženie povinnosti žalovanej (D. P.) na vypratanie bytu v prospech vlastníka bytu, ktorý nadobudol vlastníctvo k tejto nehnuteľnosti realizáciou zmluvy o zriadení záložného práva č. 20546, keď vydražiteľom sa stal J. Š.Č.. V uvedených konaniach súdy, posudzujúc okolnosti prejednávanej veci, nezistili žiadne porušenia právnych predpisov pri realizácii záložného práva k nehnuteľnosti, vo vzťahu ktorej žalobkyňa záložnú zmluvu uzatvorila. Nebolo teda v konaní preukázané, že uzatvorením zmluvy o pôžičke a zmluvy o zriadení záložného práva boli porušené predpisy na ochranu spotrebiteľa v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. a že by bolo dôvodné považovať uzatvorené zmluvy za absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobkyne, že žalovaný v rade 1/ na činnosť poskytovania úverov nemal povolenie. Oprávnenie poskytovania úverov zo strany žalovaného v rade 1/ bola preukázaná listinnými dôkazmi, pričom do účinnosti zák. č. 129/2010 Z.z. žalovaný v rade 1/ takúto činnosť mohol vykonávať. Zo záznamu Registra veriteľov a podregistra iných veriteľov, ktorý viedla NBS a ktorú si súd obstaral z webového sídla NBS, zistil, že žalovaný v rade 1/ bol zapísaný pod reg. č. 95 v predmetnom registri. Z hľadiska právnej úpravy uvedenej v § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, žalobkyňa nemala na požadovanom určení neplatnosti úverovej a záložnej zmluvy naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP. V lehote stanovenej v § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. mohla žalobkyňa uplatniť námietky spochybňujúce platnosť úverovej alebo záložnej zmluvy. Ak tak učinila až na základe súčasne podanej žaloby, jedná sa o obchádzanie citovaného ust. § 21 ods. 2 zák. č. 527/2002 Z.z. V konaní o neplatnosť dobrovoľnej dražby žalobkyňa mala možnosť uplatniť všetky námietky, týkajúce sa neplatnosti napadnutých právnych úkonov, ktorá tvrdená neplatnosť (ak by nastala), má podľa žalobkyne zakladať jej vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. Z rovnakého dôvodu žalobkyňa nepreukázala preto ani dôvodnosť podanej žaloby na určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k žalovanému v rade 1/; vo vzťahu k žalovanému v rade 2/ žalobkyňa pri uplatnení nárokov pod bodom 1. a 2. žaloby nemohla byť úspešná, keďže tento účastníkom zmluvných vzťahov nebol. Keďže žalobkyňa nebola úspešná so svojím nárokom na určenie neplatnosti úverovej a záložnej zmluvy a určenia vlastníckeho práva a neboli preukázané okolnosti porušenia jej práva ako ochrany spotrebiteľa, do úvahy neprichádzalo ani priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z.

2. Na základe odvolania žalobkyne Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Odvolací súd poukázal na to, že hodnotiac výsledky vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal riadne dokazovanie, na základe skutkových zistení dospel k správneému záveru, keď žalobu v celom rozsahu (vo vzťahu k uplatneným nárokom špecifikovaným pod bodmi 1. až 5., bodu 1. tohto odôvodnenia) ako nedôvodnú zamietol. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie náležite vyhodnotil, že namietané porušenie práva v zmysle § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 455/1996 Z.z. o živnostenskom podnikaní, v zmysle zákona č. 92/91 Zb. prípadne podľa zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pri uzatvorení predmetných zmlúv, ako aj v zmysle § 8 ods. 1 písm. a) a f) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, neboli zistené. Súd prvej inštancie

na základe výsledkov vykonaného dokazovania správne poukázal aj na konania vedené na súdoch, v ktorých žalobkyňa na namietané porušenie práva (ako aj v tejto prejednávanej veci) poukazovala, s ktorými sa súde v rámci prebiehajúceho konania zaoberali, prípadne tieto mohla v týchto prebiehajúcich konaniach pri posudzovaní platnosti právnych úkonov uplatniť, a v ktorých bola neúspešná. Odvolací súd preto v plnom rozsahu poukázal na skutkové zistenia a vyslovené právne závery súdu prvej inštancie, na ktoré v dôvodoch svojho rozhodnutia odkázal, keďže sa s nimi plne stotožnil s poukazom na § 387 ods. 2 CSP.

4. Žalobkyňa v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie opätovne poukázala na dôvody neplatnosti právnych úkonov, na porušenia jej práv spotrebiteľa a domáhajúc sa vlastníckeho práva žalovanej nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom podanej žaloby a následného vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie s vysloveným právnym záverom, pričom v odvolaní (opakujúc tieto tvrdenia) neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnila vyslovené skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, s ktorými závermi sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným v rade 1/ a 2/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Proti predmetnému rozsudku podala žalobkyňa dovolanie. V dovolaní uviedla, že dovolanie podáva z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5.1. K dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedla, že napadnuté rozsudky sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Toto nesprávne právne posúdenie je uvedené v ods. 9 rozsudku krajského súdu, čím je podľa názoru žalobkyne aj toto rozhodnutie nepreskúmateľné, teda protiprávne, nakoľko neuvádza žiadne konkrétne dôvody zamietnutia, pričom tak isto poukazuje na ods. 49 až 58 rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorých vidí nesprávnosť právneho posúdenia veci.

6. Rozhodnutie vo veci samej záviselo výlučne od právneho posúdenia - právnej úpravy oprávnenia poskytovať úvery platnej v čase uzatvorenia napadnutej úverovej zmluvy a oba súde vydali nesprávne rozhodnutie z nasledovných dôvodov: žalobkyňa jednoznačne preukázala, že právna úprava platná v čase uzatvorenia napadnutej úverovej zmluvy, ako aj záložnej zmluvy neumožňovala vykonávanie podnikateľskej činnosti - poskytovania úverov, na základe živnostenského listu ako aj skutočnosť, že tieto zmluvy sú absolútne a teda od začiatku neplatné.

7. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným 1/ Zmluvu o úvere č. 20546 zo dňa 10.03.2018, Zmluvu o zriadení záložného práva č. 20546, ktorej vklad bol správou katastra Martin povolený dňa 12.03.2008 pod V 1200/2008, uzatvorených medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a záložcom a spoločnosťou TOMA úverová a leasingová, a.s., Čadca, ako veriteľom a záložným veriteľom ako aj na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaným na Okresnom úrade Martin odbor katastrálny na LV č. XXXX pred kat. úz. H. ako trojizbový byt č. XX nachádzajúci sa na 4. poschodí, vo vchode č. X bytového domu súp. č. XXXX, postaveného na parc. č. 1337/92 zastavanej plochy a nádvoría o výmere 576 m<sup>2</sup> a na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti vyššie uvedených zmlúv ako aj vo veci návrhu na obnovu konania vedeného na OS Čadca 7 C 71/2016 ako aj na podanie návrhu na zápis poznámok o prebiehajúcom konaní do katastra nehnuteľností ohľadne vyššie uvedených nehnuteľností.

8. Podľa platnej právnej úpravy v čase uzatvorenia príslušných zmlúv podľa žalobkyne mohli ako podnikateľskú činnosť, teda za účelom zisku poskytovať úvery iba banky, a to podľa zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. Žalovaný uzatváral nielen so žalobkyňou, ale aj s ostatnými osobami zmluvy o úvere ako podnikateľ, ktorý je oprávnený poskytovať úvery ako svoju podnikateľskú činnosť, na základe živnostenského oprávnenia, ktorý mu vydal Okresný úrad Čadca, odbor živnostenského podnikania, pod názvom živnosti - poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom v rozsahu voľnej živnosti.

8.1. Uvedený živnostenský list bol žalovanému vydaný protiprávne, vydanie živnostenského listu na

činnosť, ktorú mali v čase uzatvorenia uvedených zmlúv právo vykonávať iba banky bola priamo a výslovne vylúčená aj samotným živnostenským zákonom č. 455/1991 Zb. a to v § 3 ods. 2 písm. a). Zákon o bankách stanovoval prísne podmienky na získanie podnikateľského oprávnenia na poskytovanie úverov a pôžičiek. Poukázala pritom aj na § 7 ods. 2 zák. č. 483/2001 Z.z. platného v čase uzatvorenia dotknutých zmlúv. Ani jednu z týchto podmienok nespĺňal žalovaný. A to z dôvodu, že tak priamo živnostenský zákon v § 3 ods. 2 stanovoval výslovný zákaz, že ako živnosť nie je možné vykonávať to čo je činnosťou bánk podľa osobitného predpisu, teda podľa zákona o bankách, ako aj z dôvodu lex specialis derogat lex generalis, ktorý sa práve v § 3 ods. 2 živnostenského zákona prejavuje z hľadiska oprávnenia poskytovať úvery, alebo vykonávať inú činnosť bánk, ako aj z dôvodu ochrany spotrebiteľov finančných služieb, ktorých práve § 7 ods. 2 zák. č. 483/2001 Z.z. chránil, nebolo možné, aby mohol ktokoľvek vykonávať činnosť poskytovania úverov ako podnikateľskú činnosť, na základe ohlásenia voľnej živnosti. Ust. § 3 živnostenského zákona je priamo v zákone o živnostenskom podnikaní práve preto, že zákonodarca ním úmyselne vylúčil, aby činnosti, ktoré je možné poskytovať iba na základe osobitného predpisu mohli byť vykonávané ako živnosť. Dôvodom existencie § 3 je práve ochrana občanov, spotrebiteľov, služieb, ktoré sú taxatívne vypočítané v § 3 ods. 1 a 2, pretože pri týchto službách si ochrana občanov vyžaduje oveľa vyššie nároky a požiadavky na získanie podnikateľského oprávnenia.

9. Podľa názoru žalobkyne, keby bolo možné akceptovať, že je možné vykonávať poskytovanie úverov spôsobom akým bol ohlásený žalovaným, tak by potom bolo možné v zmysle § 3 na základe živnosti vykonávať napríklad aj živnosti s názvom vykonávanie operácií a lekárskeho zákroku nelekárskym spôsobom atď. Žiadnu z uvedených činností nie je a nikdy nebolo možné vykonávať na základe voľnej živnosti a nebolo možné ani takúto činnosť ohlásiť ako voľnú živnosť a príslušný okresný úrad, odbor živnostenského podnikania vôbec nemal právomoc vydať na základe takéhoto ohlásenia živnostenský list na takúto činnosť, pretože to priamo § 3 živnostenského zákona vylučuje.

10. Z toho istého dôvodu nie je možné, aby ktokoľvek mohol ohlásiť vykonávanie voľnej živnosti, ktorým poskytuje služby, ktoré môže poskytovať iba banka a od účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov aj iné osoby, teda služby poskytovania akýchkoľvek úverov, a preto nikdy nebolo a ani do dnes nie je možné, aby príslušný okresný úrad, živnostenský odbor na základe ohlásenia vydal živnostenský list na činnosť poskytovania úverov v rozsahu voľnej živnosti.

11. Preto ohlásenie uvedenej živnosti nepredstavuje platné oprávnenie na podnikanie v oblasti podnikania - poskytovania úverov, ale predstavuje tzv. paakt, teda rozhodnutie orgánov verejnej moci, ktoré nemá za následok vznik práva na strane ohlasovateľa a to z dôvodu, že dotknutý orgán verejnej moci na konanie o takomto ohlásení a vydaní živnostenského listu nemal právomoc. Žalovaný teda uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o úvere a záložnú zmluvu ako podnikateľ poskytujúci úver ako svoju podnikateľskú činnosť, pričom nebol držiteľom platného povolenia na poskytovanie úverov.

12. Toto protiprávne poskytovanie úverov a pôžičiek sa zákonodarca pokúsil dodatočne legalizovať a to prijatím ust. § 80 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorý nadobudol účinnosť dňom 1.1.2011, ktorým súčasne v § 20 a) a § 20 b) umožnil zlegalizovať ich dovtedy nelegálne vykonávanú činnosť poskytovania úverov a umožnil im požiadať o vydanie povolenia Národnou bankou Slovenska na poskytovanie úverov.

13. Na skutočnosti, že úvery poskytované tzv. nebankovkami do účinnosti zákona č. 129/2010 Z.z., teda do roku 2011 boli poskytované nelegálne, to však nič nemení, pretože nová právna úprava nemôže a neplatí retroaktívne, nakoľko platí zákaz retroaktivity s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR PL. ÚS 37/99, PL. ÚS 28/00, PL. ÚS 49/03 a I. ÚS 238/04.

14. Žalobkyňa bola v čase uzatvorenia uvedených zmlúv uvedená do omylu, že žalovaný je oprávneným a legálnym poskytovateľom úverov a boli uplatnené nekalé obchodné praktiky v zmysle v tom čase platného zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. Voči žalobkyňi bola uplatnená klamlivá

obchodná praktika, pretože žalovaný bez príslušného podnikateľského oprávnenia vykonával činnosť, ktorú mohli vykonávať iba banky, a ktorú v zmysle § 3 ods. 2 písm. a) živnostenského zákona nebolo možné vykonávať na základe ohlásenia voľnej živnosti.

15. Ďalej žalobkyňa poukázala na § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý sa ako lex generalis vzťahuje na všetky druhy právnych úkonov, je neplatný právny úkon, ktorý odporuje zákonu alebo ho obchádza. Uzatvorenie úverovej, ako aj záložnej zmluvy pri výkone podnikateľskej činnosti žalovaného, teda ako predmet jeho podnikania, odporovalo tak § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 455/1990 Zb., zák. č. 92/1991 Zb. o bankách, § 8 ods. 1 písm. a) a f) zák. č. 250/2007. Preto sú zmluva o úvere a zmluva o zriadení záložného práva absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Rovnako sú z dôvodov neplatnosti samotnej zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva od začiatku neplatné, všetky dispozíčné právne úkony, ktorými bolo nakladané s nehnuteľnosťami žalobkyne, ktoré tvorili predmet záložného práva v zmysle uvedenej záložnej zmluvy, týkajúce sa nehnuteľností evidovaných na Okresnom úrade Martin, odbor katastrálny, na LV č. 2431 pre kat. úz. Priekopa, ako trojizbový byt č. 19 nachádzajúci sa na 4. poschodí, vo vchode č. 3 bytového domu súp. č. 4133, postaveného na parc. č. 1337/92 zastavanej plochy a nádvoria o výmere 576 m<sup>2</sup>. Taktiež sú nulité, teda jedná sa o tzv. paaky všetky rozhodnutia, ktoré boli vydané na základe realizácie takéhoto absolútne neplatného právneho úkonu.

16. Žalobkyňa má za to, že je z dôvodu absolútnej neplatnosti týchto zmlúv doteraz výlučnou vlastníčkou predmetného bytu s príslušenstvom. Ani oznámenia, či právny názor Národnej banky SR, na ktoré sa rozsudky odvolávajú nemôžu byť relevantné, pretože Národná banka SR nemôže svojim stanoviskom alebo právnym názorom zrušiť alebo zmeniť znenie zákona. Vzhľadom na uvedené žiadala v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, aby dovolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Zároveň si uplatnila aj náhradu trov dovolacieho konania.

17. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný 1/. Dovolanie považoval za nedôvodné s odkazom na vykonané dokazovanie a právne závery súdov. V celom rozsahu sa stotožnil s právnymi závermi odvolacieho súdu, žiadal, aby bolo dovolanie zamietnuté.

18. K dovolaniu podal písomné vyjadrenie aj žalovaný 2/. Uviedol, že dovolanie postráda základné náležitosti a je zmätočné. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP žalobkyňa neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, ku ktorým by malo v priebehu súdneho konania dôjsť, t. j. nekonkretizuje, v čom má spočívať nesprávny procesný postup súdu, ktorým by jej súd znemožnil uskutočňovať jej procesné práva a to tak závažným spôsobom, že by došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

18.1. Vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 ods. 1 CSP nie je zo samotného dovolania zjavné, či sa jedná o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) alebo § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný 2/ poukázal na to, že obsah dovolania je absolútne totožný so všetkými podaniami žalobkyne v tomto súdnom spore. Žalovaný 2/ zdôraznil, že podľa neho ide o dovolanie blanketného charakteru, preto by malo byť odmietnuté. Žalovaný 2/ považuje rozhodnutia oboch súdov, ktoré žalobkyňa dovolaním napáda za vecne správne, keďže im predchádzal sled právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré sú v prospech žalovaných. Poskytovanie úverov a pôžičiek výlučne z vlastných zdrojov subjektami, ktoré nie sú bankami je povolené a bolo povolené aj v čase uzatvorenia spornej úverovej zmluvy. Žalovaný 2/ vo vzťahu k pasívnej legitímácii, v časti k žalobe o neplatnosť úverovej a záložnej zmluvy nebol ani vecne pasívne legitímovaný, keďže on úverovú zmluvu so žalobkyňou neuzatváral. Navrhol preto dovolanie v celom rozsahu odmietnuť. Žalovaný 2/ tiež dovolaciemu súdu oznámil, že už nie je vlastníkom nehnuteľnosti, vo vzťahu ktorej sa určenia svojho vlastníckeho práva žalobkyňa domáhala. Navrhol konanie vo vzťahu k nemu zastaviť.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) zastúpená podľa § 429 ods. 2 písm. b) CSP, v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) skúmal či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

20. Žalobkyňa poukazuje na dôvod zmätočnosti, resp. nepreskúmateľnosti z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľné, nakoľko neuvádza žiadne konkrétne dôvody zamietnutia žaloby, namieta v tejto časti aj nesprávne právne posúdenie.

21. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; podobne, pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu).

22. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

23. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

24. Ustanovenie § 420 CSP je zamerané výlučne na „procesné“ nesprávnosti (procesné vady zmätočnosti), ku ktorým môže v praxi dôjsť (resp. ku ktorým v praxi dochádza) v civilnom sporovom (mimosporovom) konaní. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil dovolateľom namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

25. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP dopadá na tie „procesné“ nesprávnosti (chyby v procedúre prejednávania sporu), ktoré strane znemožňujú realizáciu jej „procesných“ oprávnení a zasahujú do práva na spravodlivý proces.

Procesným postupom v zmysle § 420 písm. f) CSP sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie, vykonával dokazovanie, zohľadňoval procesné oprávnenia strán sporu, dbal o ich rovné postavenie a vytváral im procesnú možnosť na realizáciu ich procesných oprávnení v súlade so zákonom).

25.1. O nesprávny procesný postup, ktorý je relevantný podľa § 420 písm. f) CSP, ide v prípade takého vedenia sporu, pri ktorom konajúci súd (senát, sudca alebo zamestnanec súdu) nerešpektuje procesné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich civilné sporové (mimosporové) konanie, v dôsledku čoho je strane zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní a prekazená realizácia jej patriacich procesných práv (až) v takej miere (intenzite), že tým dochádza k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (porovnaj napríklad R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018).

25.2. Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce

opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

25.3. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

26. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) ale zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť je procesnou vadou, ktorá je odlišná od vady zmätočnosti, zotrvalo aj stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Treba zdôrazniť, že i keď CSP v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak, ako ho uvádzali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od väd zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza) aj v súčasnosti. Toto stanovisko je preto v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd Slovenskej republiky považuje toto stanovisko za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

27. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v rozsudku súdu prvej inštalcie. Pri nazeraní na rozsudky súdov oboch inštalcií ako jeden organický celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa domáhala žalobkyňa žalobou, čo v spore navrhovali strany, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštalčný súd, ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu.

28. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 40 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06). Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalcie, ktorým bola žaloba vo vzťahu k uplatneným nárokom žalobkyne v bodoch 1. až 5. zamietnutá, ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. V bode 9. odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že so závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštalcie o nedôvodnosti podanej žaloby sa v plnom rozsahu stotožnil. V bode 7. však konštatoval, že v dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštalcie náležite vyhodnotil, že namietané porušenie práva v zmysle § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 455/1996 Z.z. o živnostenskom podnikaní, v zmysle zákona č. 92/91 Zb. prípadne podľa zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pri uzatváraní predmetných zmlúv ako aj v zmysle § 8 ods. 1 písm. a) a f) zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa neboli zistené. Súd prvej inštalcie správne poukázal aj na konania vedené na súdoch, v ktorých žalobkyňa namietané porušenia práva (ako aj v tejto prejednávanej veci) poukazovala, s ktorými sa súdy v rámci prebiehajúceho konania zaoberali, prípadne tieto mohla v týchto prebiehajúcych konaniach pri posudzovaní platnosti právnych úkonov uplatniť, a v ktorých bola neúspešná. Odvolací súd preto v plnom rozsahu poukázal na skutkové zistenia a vyslovené právne závery súdu prvej inštalcie, na ktoré v dôvodoch svojho rozhodnutia odkázal

postupom podľa § 387 ods. 2 CSP. Z uvedených rozhodnutí teda nepochybne vyplýva, prečo a z akých dôvodov bola žaloba žalobkyne zamietnutá, pričom dovolací súd konštatuje, že uvedené rozhodnutia súdov tvoria organickú jednotu a nemožno ich posudzovať izolovane.

29. Kľúčovým v predmetnej veci bolo vyhodnotenie, že namietané porušenie práva v zmysle § 3 ods. 2 písm. a) zák. č. 455/1991 Z.z. o živnostenskom podnikaní, v zmysle zákona č. 92/1991 Zb, prípadne zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách pri uzatváraní predmetných zmlúv (úverovej zmluvy, záložnej zmluvy) neboli zistené.

30. Žalobkyňa v dovolaní poukazovala aj na dovolací dôvod a to § 421 ods. 1 písm. a) CSP, resp. § 421 ods. 1 písm. b) CSP aj keď tieto výslovne nešpecifikovala.

31. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

32. Podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

33. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 1 Cdo 169/2018, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 5 Cdo 46/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania (2 Cdo 101/2018, 3 Cdo 9/2019, 4 Cdo 83/2018, 8 Cdo 92/2018).

34. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

35. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej už dovolací súd určitú právnu otázku riešil, rozhodovanie jeho senátov sa na jej riešení ustálilo, odvolací súd sa ale svojím rozhodnutím odklonil od takto „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“.

36. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) uviesť,



ako mala byť táto otázka správne riešená.

37. Pojem „otázka vyriešená“ podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP treba vykladať ako „vyriešená ustálená“. Zmyslom prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia je umožniť dovolateľke obrátiť sa na najvyšší súd s požiadavkou o právny názor až dovtedy, dokým sa právny názor k danej otázke neustáli. Tento výklad má svoj racionálny základ, ktorý pramení z účelu dovolania, spočívajúci v požiadavke, aby najvyšší súd vlastným meritórnym rozhodovaním rozvíjal, zjednocoval a vytváral judikatúru slovenských súdov, a tak naplnil princíp právnej istoty ako jeden zo základných pilierov právneho štátu. Ustálená prax musí byť zrejماً nielen dovnútra (že o nej vie najvyšší súd, príp. sporové strany), ale aj navonok (vo vzťahu k verejnosti). Ak nastane situácia, že najvyšší súd považuje určitý právny názor za ustálený, je vhodné, aby ho publikoval v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 115/2020 zo 6. októbra 2020).

38. Dovolací súd uvádza, že v prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľka z § 421 ods. 1 CSP je viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi určujúca (440 CSP). Závery o prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky.

39. Žalobkyňa, ako dovolateľka, v predmetnej veci vyjadruje svoje presvedčenia, že vyslovené právne závery súdov nižších inštancií nie sú správne. Na dôvažok žalobkyňa kombinuje dovolací dôvod v ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, čo podľa názoru dovolacieho súdu sa zo samotnej povahy vecí vylučuje. Buď teda namieta nesprávne právne posúdenie vecí a odklon od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) alebo namieta nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

40. Žalobkyňa tvrdí, že gro právneho posúdenia vecí podľa jej právneho názoru bolo, že v čase uzavretia spornej úverovej zmluvy mohli úvery poskytovať iba banky, na základe zákona o bankách. Od tohto právneho posúdenia sa mali odvíjať nároky žalobkyne, ktorá si tieto v bodoch 1. až 5. uplatňovala prostredníctvom svojej žaloby a vo vzťahu ku ktorej bola žaloba právoplatne zamietnutá. Súd prvej inštancie v bode 49. podrobne zdôvodnil, z akých dôvodov mohol žalovaný 1/ platne predmetné zmluvy uzatvárať, keď konštatoval, že žalovaný 1/ bol osobou zapísanou v obchodnom registri, čo preukazuje výpis z obchodného registra, pričom charakteristikou uvedenou v § 3 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. bola vyvrátená argumentácia žalobkyne v žalobe, že žalovanému 1/ bol vydaný živnostenský list protiprávne, vychádzajúc aj z právnej úpravy zákona o živnostenskom podnikaní účinnom v čase poskytnutia úveru žalobkyne. Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 455/1991 Zb. účinnom v čase poskytnutia úverov voľné živnosti sú živnosti, ktoré nie sú uvedené v prílohe č. 1 a 3 a v zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia § 25 - pre prevádzkovanie týchto živností musia byť splnené všeobecné podmienky. Preukazovanie odbornej ani inej spôsobilosti sa nevyžaduje. V zmysle uvedeného teda právna úprava § 25 ods. 3 zák. č. 455/1991 Zb. účinná v čase poskytovania úveru žalobkyne žalovaným 1/ umožňovala, aby ohlasovateľ živnosti si zvolil aj inú živnosť, ktorá nie je uvedená v zozname. Predmet podnikania žalovaného 1/ podľa výpisu z obchodného registra poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov nebankovým spôsobom v rozsahu voľnej živnosti od 12.08.2006 teda neodporoval uvedenej právnej úprave.

40.1. Pokiaľ sa týka ďalších nárokov žalobkyne, čo do žaloby o určenie neplatnosti zmluvy o úvere a zmluvy o zriadení záložného práva, tiež žaloby na určenie, že je vlastníčkou špecifikovaných nehnuteľností, dovolací súd zdôrazňuje, že tieto návrhy boli zamietnuté pre nedostatok naliehavého právneho záujmu v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP, preto ani od tvrdeného právneho posúdenia žalobkyňou nebolo závislé rozhodnutie súdu prvej inštancie a teda aj odvolacieho súdu v týchto častiach nároku žalobkyne.

41. Z uvedených dôvodov dovolací súd konštatuje neprípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, pričom poukazuje najmä na to, že pre prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP nie je relevantný

len subjektívny názor dovolateľa, teda čo on sám z hľadiska svojho úspechu - neúspechu v spore považuje za právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a ani jeho hodnotenie právneho posúdenia veci súdom.

42. Pokiaľ dovolateľka formálne namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, z obsahu dovolania však nevyplýva ani žiadna právna otázka pri ktorej by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ani nešpecifikuje rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť. Dovolanie odôvodnené iba polemikou dovolateľa s právnym názorom dovolacieho súdu, spochybňovaním správnosti jeho rozhodnutia alebo kritikou toho ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie nezakladá. V tomto kontexte je potrebné uviesť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvej a druhej inštancie na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutia ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Ako už bolo vyššie uvedené dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom nie sú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 CSP.

43. Ak dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, tak dovolací súd, dovolanie odmietne postupom podľa § 447 písm. f) CSP.

44. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd nezdôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

45. O výške náhrady trov konania žalovaných 1/ a 2/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.